Şefaat Mes’elesi Hakkında İslamoğlu Mustafa ile Okuyan Mehmet’e Mektûb – 1

[quote width=”auto” align=”left|right|none” border=”COLOR” color=”COLOR” title=”Editörün Notu”]Hüseyin Avni Hoca Efendi tarafından kaleme alınan bu reddiyede, Mustafa İslamoğlu ve Mehmet Okuyan’ın şefaati kısmen ve tümden inkâr eden sözlerine ayrı ayrı cevaplar verilerek, inkârlarının her türlü hüccet ve hattâ aklî burhandan uzak oluşları izâh edildi. Reddiyeyi kolay okunabilmesi maksadiyle 3 bölüm hâlinde istifâdenize sunuyoruz. Makale, üç bölüm halinde verildikten sonra ayrıca tek parça halinde yayınlanacaktır.[/quote]

Besmele, hamd, salat ve selam’dan sonra…

Selam hidayete tabi olanlara olsun…

Mustafa İslamoğlu, Mehmet Okuyan! Size bu mektubumda ***muhterem kardeşlerim*** şeklinde hitap edip ***Rabbim size rahmet etsin ve sizi her türlü musibet ve afetten korusun*** diye de dua etmek çok isterdim. Bu hitap ve duama belki sizler muhtaç değilsinizdir; ama insan ve mümin olmanın hazzını yaşamak ve tatmak isteyen biri olarak ben muhtacım. Ancak ne yazık ki birçok meşru ve makul sebeple bunu yapamadım. Çünkü sizler ki, Efendimiz Sallalâhu Aleyhi ve Sellem’e -Allah’ın ***O’na salat ve selam edin*** (Ahzab:56) emrine rağmen- salat ve selam getirip dua etmeyi bile ***yalakalık*** sayabildiğinize göre, isimlerinizin başına herhangi bir hürmet ifadesi kullanmaktan ve sizin için dua etmekten, inanın size ***yalakalık*** etmekte olduğumu zan ve iddia edebileceğinizden korktum. İşte o yüzden bundan böyle size sırf isimlerinizle hitap etmekte beni lütfen okuyanlar da mazur görsünler, siz de mazur görün. Bu hitap tarzım, bedeviliğime ve kaba sabalığıma değil de korku ve endişeme bağlansın.

Mustafa, Mehmet!.. Bir takım genç Mü’minlerden duyduğuma ve yazıya döküp bana getirdikleri konuşma metninizden okuduğuma göre **şefaat**in -sergilediğiniz mantık olarak- hepsini zımnen, ***günahların affedilmesi*** için olan çeşidini ise açıkça inkâr ediyormuşsunuz. Kitap, Sünnet ve Ümmet’in icmaı ile kesin ve sabit olan bu mana ve muhtevasını doğru anlayamadığınız **şefaat**i kabul eden Mü’minlere de olmadık hakaretler yağdırıyormuşsunuz.

Mustafa, Mehmet!.. Bilenler iyi bilirler ki, geçmişte **Mutezile** mezhebi imamları, aklı, -çoğu zaman- yerinde ve kaldırabileceği kadar değil de, sahasının kısmen veya tamamen dışında ve lüzumundan fazla kullandılar. Bu yüzden de -ne yazık ki- ***akılcı akılsızlar*** sürüsü haline geldiler. Bunların bozuk anlayışları ve şeytani vesveseleri geçmişte Ehl-i Sünnet uleması tarafında tamamen çöplüğe fırlatılıp atıldı. Sizler ise şimdilerde o çöplükleri eşeleyip bu vesveseleri çıkarıyor ve kendinize ait düşüncelermiş gibi yaymaya çalışıyorsunuz. İlmî ve aklî kifayetiniz ile doğru anlama rüştünüzün bulunmaması yüzünden de çürüyüp fosil haline gelen bu bozuk anlayış ve inanışları çok kere yanlış anlamaktasınız. Bunlar yetmiyormuş gibi ayrıca onlara birçok saçmalıkları ilave etmekle de işi iyice çığırından

çıkarmaktasınız. Ehl-i Sünnet uleması tarafından onlara verilen mufassal ve okkalı cevapları ya okuyamamış veya nadiren okusanız bile yanlış okuyarak hatalı anlayıp anlatmaktasınız. Veyahut da basbayağı bir ilim hıyaneti içindesiniz. Kesinlikle biliyorum ki, sizin kendinize ait tek bir fikriniz yoktur. Çünkü gördüğüm kadar kabiliyet ve gayretiniz fikir imaline hiç de elverişli değildir. Kullandığınız ifadelerden anlayabildiğime göre dağarcığınız ya **müsteşriklerin/oryantalist**lerin veya **Mutezile**'nin ***paket proğram***larından yer gösterilmeden alınan bilgi ifrazatı/atıkları ile doludur. Sizin kendinize has olan işiniz ise sadece şu sözü geçen iki zümreyi kör bir şekilde ve cahilce taklit etmekten ibarettir. Hak yolun imamlarının izinden gitmeyi zül ve ar sayar, reddedersiniz ama azat kabul etmez köleler gibi yoldan çıkmışların peşine takılırsınız. Çizgilerinden ve gölgelerinden kıl kadar dahi ayrılmazsınız. Onların düşüncelerini asla münakaşa etmez ve ettirmezsiniz. Diğer yandan da herkesin sizin önünüzde el pençe divan durmasını, ardınızdan asla ayrılmamasını vücudunuzun bütün zerrelerinizin dilleriyle istersiniz. Siz, peygamber Sallallâhu Aleyhi ve Sellem bile olsa herkesi münakaşa edebilir bir yana fırlatabilirsiniz ama kendinizi katiyen zerre miktarı tartıştırmaz, burnunuzdan asla kıl aldırmazsınız. Kendi ithal **paket proğram**larınızı set haline getirip ambalajlayarak cümle aleme ***cebren ve hile ile*** yutturmaya çalışırsınız. Sözün kısası, siz işte bu kadar çaplı ve dürüst kimselersiniz.

Mustafa, **Mehmet**!.. Mu'tezile'den söz etmişken, onların ***günahların affedilmesi*** için yapılacak şefaatleri inkâr ederken delil diye ileri sürdükleri şüphe ve saçmaların birkaç tanesini buraya alalım. Sonra da Ehl-i Sünnet ulemasının onlara verdiği cevaplardan bir kısmını hulasa edelim.

Birinci Şüpheleri: ***Ancak*** *(Allah'ın)* ***razı olduğu kimseye şefaat edecekler*** ayeti. Oysa fasık, razı olunan bir kimse değildir.

İkinci Şüpheleri: Çünkü şefaatte, Allah'tan, ***düşmanını dost, cehennemliği de cennetlik yapmasını istemek*** manası vardır ki bu güzel görülecek bir şey değildir.

Üçüncü Şüpheleri: Büyük günah sahipleri için şefaatin olduğunu söylemekte günahlara teşvik vardır ki bu caiz değildir.

Dördüncü Şüpheleri: ***Hiçbir kimsenin, hiçbir kimseden hiçbir şeyi*** *(zarar ve azabı)* ***savamayacağı ve ondan hiçbir şefaatin kabul edilmeyeceği günden sakının*** (Bakara:48) mealindeki ayet.

Birinci Şüphelerinin Cevabı: Kur'an'da geçen mutlak zalim kâfir demektir. Yani şöyle zalim böyle zalim gibi vasıflarla zikredilmeyip sadece zalim lafzı kullanılmış ise bunun kafir olduğu anlaşılır. ***Ancak*** *(Allah'ın)* ***razı olduğu kimseye şefaat edecekler*** ayetindeki ***razı olunan*** kimse de her bir mümindir; çünkü onun imanı ve tâati vardır. Yine ayetten anlatılmak istenen sadece *(Allah'ın)* ***kendisine şefaat edilmesine razı olduğu kimseye şefaat edeceklerdir*** demektir. O halde neden ayetin anlaşılmasında zıt görüş bulunmasına rağmen ***Allah büyük günah sahibinden razı olmaz*** dediniz?

İkinci Şüphelerinin Cevabı: ***Düşmanını dost yapmasını istemektir*** sözleri doğru değildir. Bu dediğinizi ***mümin büyük günah işlemekle imandan çıkar ve Allah'ın düşmanı haline gelir*** şeklindeki bozuk temel inancınızın üzerinde kurdunuz. Bizim temel inancımıza göre ise mümin büyük günahları işlemekle Allah'ın düşmanı haline gelmez. Ebû Hanîfe Rahimehullâh el-Âlim ve'l-

Muteallim isimli kitabında bu görüş üzerindedir. Yine mümin büyük günahları işlemekle mutlak olarak cehennemlik olmaz. Aksine bunda, ***Allah'ın, kuluna fazlı ve keremi ile muamele etmesinin istenmesi*** vardır.

Üçüncü Şüphelerinin Cevabı: ***Büyük günah sahipleri için şefaatin olduğunu söylemekte günahlara teşvik vardır*** demelerine gelince. Hayır, öyle değil. Çünkü biz şefaatin ***vacip*** olduğuna hükmetmiyoruz ki kul azaptan emin olsun, şefaate güvenip dayansın ve günahları işlemeye cüret ve cesaret göstersin. Aksine biz büyük günah işleyen her bir fert için bunun ***caiz*** olacağına ve tasavvur edileceğine hükmetmekteyiz. Şefaate nail olmayı umması, af ve mağfiretten de ümit kesmemesi için. Sizin şefaatin olmaması, affın imkânsızlığı ve büyük günah işleyenlerin ebedi olarak cehennemde kalacaklarına dair dediğiniz sözlerde, insanları ümit kesmeye ve Allah'ın rahmetinden ümitsiz olmaya atmak vardır. Bu ise küfürdür. Allah Teala, ***Allah'ın rahmetinden ancak kâfirler topluluğu ümit keser*** (Yusuf:87) buyurmuştur. (İbnu Kutlubuğa: Haşiyetü'l-Müsayere:217-218)

Dördüncü Şüphelerinin Cevabı: Ehl-i Sünnet alimlerinin Mu'tezile Mezhebinin bu ayeti ***günahların affı için şefaatin olmayacağı*** iddialarına delil getirmeleri karşısında verdikleri uzun ve güzel cevaplar vardır.

Birincisi:

– Bu ayetteki hüküm her bir ferdi ve bütün halleri kapsamaz.. (Îcî, Devvânî ve başkaları.)

– Bu sözün zahiri/açığı, hükmün, iki şeyi yani hem ***fertlerin tamamını*** hem de ***hallerin tamamını*** kapsamayacağıdır. Fertleri kapsamaması, umum sığalarından olan nefiyden sonra nekre ismin bulunması ile düşmüştür. Yani bu, umum bildirdiğinden fertlerin tamamını kapsar. Öyleyse doğrusu, şahıslar ve vakitlere nispetle umum bildirmez demektir. Çünkü ***lâ teczî/defedemeyecektir, savamayacaktır*** sözünde devamlılık manasını gösterir bir şey yoktur. Bu umum ifade etme/fertlerin hepsini kapsaması kabul edilecek olsa bile, (***şefaat vardır*** ve ***şefaat yoktur*** şeklindeki) delillerin mümkün mertebe tenakuzdan kurtarılması için *(bu ifade umum bildirse de)* ***umum kast edilmemiştir, kâfirlerle sınırlıdır*** denilir. Onun için buna ***umum bildirdiğini kabul ettikten sonra bunun kâfirlerle sınırlandırılmasının manası yoktur*** şeklinde bir itiraz yapılamaz. Aksine biz, ***delilin delaletsiz olmaya tahsisinin bir manası yoktur*** deriz. (Gelenbevî Ale'l-Celal, 2/271)

–

Mustafa, Mehmet!.. Fahruddin er-Râzî'nin, ***hiçbir kimsenin, hiçbir kimseden hiçbir şeyi*** *(zarar ve azabı)* ***savamayacağı günden sakının*** (Bakara:48) ayetini tefsir ederken şefaat hakkında getirdiği delilleri ve **Mu'tezile**'ye verdiği o güzel ve susturucu cevaplarını hiç mi okumadınız, hiç mi görmediniz, gördüysen hiç mi anlamadınız?

Mustafa, **Mehmet**!.. Sözlerinizden okuduğuma ve gördüğüme göre sövdüğünüz ve savaştığınız Mü'minlerin, söz ve yazılarında kullandıkları kelime ve ıstılahlara/terimlere ne mana yüklediklerini, bu meseleye girmeden evvel bizzat onlara soracak yerde bu lafızlara sadece kendi saplantılarınız ve yakıştırmalarınızla mana veriyor ve onlara yakası açılmamış nice hakaretler ediyorsunuz. Durmadan havayı yumrukluyorsunuz. Hatta belli ki küfürlerinizin ve hakaretlerinizin mesnedi kalmayabilir endişesiyle ve korkusuyla bunu onlara sormaktan kasıtlı olarak çekiniyorsunuz. Hep hakaret edebileceğiniz ve

kendi o pek sevdiğiniz tabirinizle onları iyice ***ötekileştirebileceğiniz*** manalarda çakılıp kalıyorsunuz.. Hasım saydıklarınıza, yani bütün bir Ümmet'e ve alimlerine her dem kendi yakıştırma, vehim, yalan ve iftiralarınız üzerinden atış yapıyorsunuz.

Mustafa, Mehmet!.. Evet, sizin bu yaptığınız, cahillikten de öte büyük bir ciddiyetsizliktir. Birazcık aklı ve ilmi olan ciddi bir kimse, hiç değilse tezyif edeceği ve karalayacağı inanç, söz ve düşüncelerin önce ne olduğunun sınırlarını açık bir şekilde çizer, ne diyecekse ve ne yapacaksa ondan sonra der ve yapar. Muhataplarının hiçbir şekilde söylemediklerinden hareketle asla gevezelik yapmaz. Kur'ân ve Sünnet istikametinde şefaate imanı olan Mü'minlere çamur atarken yakışıksız ve saçma tasvirleri ve yakıştırmaları bir yana koyarak ***siz şu kitabınızdaki yahut konuşmanızdaki veya makalenizdeki şu sözünüzle veya başkalarına ait olup kabullendiğiniz sözlerde ŞEFAAT'a şu manayı yüklüyorsunuz; oysa bu yaptığınız, şu nakli veya akli delile göre yanlıştır, doğrusu ise budur*** gibi ilmi ifadelerle karşı çıkacak yerde, abur cuburlarınızla şamata etmeyi marifet sayıyorsunuz. Ciddi ilmî bir tenkıdde hasım bilinen kişilerin kelam veya kalem sürçmelerine yahut köşede bucakta kalmış ve taraftarlarınca bile kabul görmeyen şaz ifadelerine sarılmaya bile tenezzül edilmez; aksine daha çok ve asıl asla ve gövdeye bakılır. Oysa siz böyle bile yapmıyorsunuz. Sürçme mahsulü ifadelerine de dayanmıyorsunuz. Daha da ileri giderek onlara sırf iftira ve yakıştırmalarınız üzerinden çamur atıyorsunuz.

Mustafa, Mehmet!.. İslam'ı bilmemenizin yanında aklın ve mantığın kanunlarından da haberiniz olmadığından hatta bu halinizi dahi göremediğinizden, gelişi güzel ve saçma sapan konuşmaktasınız. Büyümekle büyütülmenin farkını bilmediğiniz yahut bilmez gibi yaptığınız için hep zırvalıyorsunuz.

Mehmet, Mustafa!.. Biz size Mü'minlerin kabul ettikleri ve inandıkları ş**efaat**in evvela Kur'ân'dan bazı delillerini getirip, sonra da ne olduğunu gösterelim ve çerçevesini çizelim:

Rabbimiz şöyle buyurdu:

{ مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلاَّ بِإِذْنِهِ }

"***O'nun yanında kimdir şu şefaat edecek olan?! Ancak, O'nun izni ile*** *(şefaat edecek olan)* ***başka***." (Bekara:255)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ وَلاَ يَشْفَعُونَ إِلاَّ لِمَنِ ارْتَضَى }

"***Ancak Allah'ın razı olduğu kimseler için şefaat edecekler***."(Enbiya:28)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ لاَ يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلاَّ مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَنِ عَهْدًا }

"***Şefaate malik olamayacaklardır; ancak, Rahman'ın katında ahd edinenler başka***." (Meryem:87)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ يَوْمَئِذٍ لاَ تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ إِلاَّ مَنْ أَذِنَ

{ لَهُ الرَّحْمَنُ وَرَضِيَ لَهُ قَوْلاً }

“O günde şefaat fayda vermeyecektir. Ancak Rahmanın kendisine izin verdiği ve onun için söz söylemeye razı olduğu kimse başka.”(Taha:109)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ وَلاَ تَنْفَعُ الشَّفَاعَةُ عِنْدَهُ إِلاَّ لِمَنْ أَذِنَ لَهُ }

“Onun yanında şefaat fayda vermeyecektir. Ancak, kendisi izin verdiği kimse için olan başka.” (Sebe:23)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ وَلاَ يَمْلِكُ الَّذِينَ يَدْعُونَ مِنْ دُونِهِ الشَّفَاعَةَ إِلاَّ مَنْ شَهِدَ بِالْحَقِّ وَهُمْ يَعْلَمُونَ }

“Ondan başkasına ibadet edenler şefaate malik olmayacaklardır. Ancak Hakka bilerek şahitlik edenler başka.” (Zuhruf:86)

Rabbimiz yine şöyle buyurdu:

{ وَاسْتَغْفِرْ لِذَنْبِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ }

“Günahın için ve Mü’min erkeklerle Mü’min kadınlar için mağfiret iste” (Muhammed:19)

Aşağıda da anlatılacağı üzere başkasının günahı için af istemek, aslıda şefaat talep etmek demektir. Buna göre Allah Celle Celâlühû, Resulünden Mü’minlere şefaat etmesini emretmektedir.

Mehmet!.. Sen, bunları ve benzeri nasları sadece ***sevabın ikiye katlanması*** için saymakla, ayeti hem tahrif etmekte hem de -aşağıda da görüleceği üzere- kendi mantığınızla tezada düşmektesin.

Sonra…

Şefaat ne demektir?

Seyyid Şerif Cürcânî, şefâati şöyle tarif ediyor:

*“**Şefaat, kendisine karşı suç işlenen kimseden suçu affetmeyi istemektir**.”* (Tarifat)

Buna göre şefaat, Allah’tan, O’na karşı günah işleyen bir Mü’mini affetmesini istemektir. Yani onu bağışlaması için Allah’a dua etmektir.

Ancak, **Cürcânî**’nin bu tarifi, **şefaat**’in sadece en büyük ve en mühim kısmını teşkil eden günahlar ve azaplar için yapılacak olan **şefaat’**i içine almakta, sevap artırması ve mükâfat verilmesine dair olacak olan **şefaat**i dışarıda bırakmaktadır.

Şeyhu’l-İslam İbrahîm el-Beycûrî, şöyle diyor:

*“**Şefaat**, lügatte, **vesile** ve **istemek**, ıstılahta ise **başkasından bir başkası için hayır istemek** demektir.”* (Tühfetü’l-Müred Şerhu Cevhereti’t-Tevhîd:131, M. Behiyye,1303)

Buna göre **şefaat**, *Allah’tan, bir Mü’min tarafından bir başka Mü’min için*

gerek sevabının ve ecrinin artırılması ve ona mükâfat verilmesi, gerekse azabının giderilmesi şeklinde olan bir hayrı istemek demektir.

Yani şefaat, Allah'a bir çeşit dua etmektir.

Görüldüğü gibi **Beycûrî**'nin bu tarifi, kısa, özlü ve çok dikkatli bir tarif.

Tânevî de bu manadaki şefaati daha açık olarak şöyle tarif etmiştir:

Bir başkasından yine bir başkası için bir hayrın yapılmasını yahut zararın/cezanın terkedilmesini yalvararak istemektir. (Keşşafu Istılahati'l-Fünûn)

Mustafa, Mehmet!.. Sizin anlayacağınız, Allah'tan istenilen şeyler -bir taksime göre- ikiye ayrılıyor: Kişinin Allah'tan kendisi ve başkaları için istediği şeyler.

Buna göre **şefaat**, Allah'tan (kendisine değil de) başkasına bir mükâfat vermesi ve günahını affetmesini yalvararak istemek demektir. Yani ***Allah'ım! Şu kuluna şu hayrı ver*** veya ***şu kulunun şu günahını affet*** diye yalvarması; bunun için yana yakıla Allah'a dua etmesi. Bu dua dünyada, herkes tarafından, her Mü'min için yapılabilir. Ancak ahirette yapacak ve yapılacak olan şefaat Allah'ın izniyle olur. Onun için, ***şefaat, ahirette bir Mü'min tarafından bir başka Mü'min için bir hayrın temini veya bir şerrin def edilmesi için Allah'a yapılacak olan belli bir duadır.***

Mustafa, Mehmet!.. Yani, bir defa daha kısaca tekrar edecek olursak, Allah'a başkası için yapılan **dua**ya **şefaat** de deniliyor.

Mehmet!.. Konuşmanda ***bunların anlattığı Âhiret'te ne yaparsanız yapın, nasıl bir hatalar zincirine bulaşmış olursanız olun sizi gelip biri kurtarıyor*** demekle, Mü'minlere iftira ve çamur atıyorsun. Bunun yanında aslında -belki de farkına varmadan- aklının ve anlayışının kıt olduğunu da ilan etmiş oluyorsun.

Mehmet!.. Nasıl Allah'tan korkmadan ve kullardan utanmadan ***bunların anlattığı, –ne yaparsanız yapın, nasıl bir hatalar zincirine bulaşmış olursanız olun– Ahiret'te sizi gelip biri kurtarıyor*** diyebiliyor ve hem yalan söylüyor hem de Kur'ân'da onca ayette imanlı olma ve ilahi izin şartına bağlı olarak vuku bulacağı haber verilen **şefaat**i kabul edemiyorsun?!

Mehmet!.. Kim demiş ***ne yaparsanız yapın biri gelip sizi kurtaracak*** diye? Hiçbir kimse! Çamur atıp karalamaya çalıştığın Mü'minlere göre dinden dönen ve küfre giren ile Allah'ın **şefaat** için izin vermeyeceğini kimse kurtaramayacak. Keza kul haklarında da muhtemel çok hususi olan şartlar dışında iş yine böyle olacaktır. Buna rağmen böyle diyenler için '***ne yaparsanız yapın biri gelip sizi kurtaracak' diyorlar*** iddiasında bulunmak yalancılık ve sahtekarlık değil de nedir? Evet, yapılan, hem yalancılık hem de sahtekarlıktır.

Mehmet!.. Siz, Allah'ın tanıdığı rahmete mani olmaya yahut sınır koymaya çalışan ve onca bol ve geniş olan ilahi rahmetin taksim amirliğine soyunanlardansınız.

Biliyor musun, Rabbimizin, **{ أَهُمْ يَقْسِمُونَ رَحْمَتَ رَبِّكَ** ***/Onlar mıdır Rabbinin rahmetini taksim etmekte olanlar?*** buyurarak kınadığı müşrikler de sizin gibi yapıyorlardı.

Mehmet!.. Senin ***Din gününün sahibi sadece Allah'dır. Ve o gün Rabbinizin hiçbir danışmanı yoktur. Dolayısıyla buradan hiçbir kimse Allah'a orada kiminle ne karar vereceğinin dersini veremez*** şeklindeki bu sözlerin cidden edepsizce ve terbiyesizce sarf edilen açık inkar sözleridir. Azıcık bir delikanlılığın ve cesaretin varsa, bu onca ayeti inkar manası taşıyan zırvalarını kalabalık bir topluluk karşısında bize söylesen ya!.. Ama sende o yürek ve cesaret ne gezer. Sen ve senin gibilerin yaptığı, yiğitçe değil hep kaçamak güreşmektir. Din gününün sahibi olan Allah'ın, nice hikmetlerle münasip gördüğü kimselere şefaat izni vermesini, ***onu müşavir/danışman mevkıına koyması*** yahut Allah'ın ahirette -haşa- ***kiminle ne karar vereceği*** olarak anlayabilmek için en azından geri zekalı olmak gerekmez mi?!

Mehmet!.. Bu sözündeki mantıkla sarf ettiğin şu endazesiz sözler, ***sevapların katlanması*** için de bahis mevzu olmaz mı? Elbette ki olur. Öyle ya, **şefaat**i kökünden inkâr eden bir kimse sana, ***senin kabul ettiğin bu 'sevapların katlanması' için yapılacak şefaat da kendi şu mantık ve anlayışına göre bir danışmanlık işi olur; zira günahların affı için olan şefaat*** **ile** ***bunun ne farkı var****?* dese ona ne dersin? Mugalata ve kandırmaca gibi bir maksadın yoksa hiçbir şey diyemezsin. Çünkü birisi bir şeyin olmasını diğeri de olmamasını sadece ***Allah'tan istemek*** demektir. İkisi de bir kimse tarafından bizzat hak edilmeyen bir şeyin ona meccanen, karşılıksız, bedelsiz lütfen verilmesini Allah'tan talep etmektir.

Mehmet!.. Bu senin ifadelerinden de açıkça görülmektedir ki, aslında ortadaki sıkıntı sadece cahillik ve imansızlık yahut iman kıtlığı değil, bütün bunlardan daha önce edepsizlik, akılsızlık, idraksizlik ve haddini bilmeme sıkıntısıdır.

Mehmet!.. O, ***biz Rahman ve Rahim olan Allah'a inanırız. Rabbimiz'in bağışlayıcılığına inanırız. Ama O'nun bağışlayıcılığı üzerinden Allah nasıl olsa Affeder deyip geçerseniz başka bir ayetle yüz yüze gelirsiniz, o ayette der ki; Allahu Teala Ey insanlar! Sakın ola şeytan sizi Allah ile aldatmasın*** sözünle yine halt ettin, yani karıştırdın. Karıştırdın ama bu sefer hakla batılı birbirine karıştırdın. ***Biz Rahman ve Rahim olan Allah'a inanırız. Rabbimiz'in bağışlayıcılığına inanırız*** derken de doğru deyip demediğini bilmiyorum ama sözünün kalan kısmında doğruyu söylüyor lakin doğru demiyorsun. Doğru demiyorsun, çünkü bu doğruyu batılına mesnet yapacak şekilde sarf ediyorsun.

Mehmet!.. Günümüzde Sünnet taraftarı olan yegane Mü'minlerden kim ***Allah nasıl olsa Affeder*** diyor? Hiçbir kimse demiyor. Böyle diyen biri asla yok. Ben duymadım. İnanıyorum ki sen de duymamışsındır. Kimse duymamıştır. Bu sözü söyleyen varsa ve hangi zındıksa, Allah ona iman versin, değilse canı cehenneme. Burada böyle bir bahaneyle **şefaat**i inkâr ediyorsun. Değilse, boş gürültülerle insanları oyalıyorsun. Üstelik bu görüşlerin sahibi olan sen, ***Çok aldatıcı olan, sakın ha sizi Allah ile aldatmasın****.* ayetinde ikaz edilmene rağmen tezgaha gelenlerdensin. Ğarûr seni çok feci aldatmış.

Mehmet!.. ***Hele bir takıma girerseniz, hele bir okulun veya ekolün mensubu olursanız, hele birileriyle anılıyor olursanız zaten isteseniz de cehenneme gidemiyorsunuz*** sözünün buraya kadar olan kısmında kimilerine ve bilhassa kendine göre diyorsan doğru söylemiş olabilirsin. Dolayısıyla bunları önce kendi mahallende ara. Hele sakın yanılıp da Ehl-i Sünnet diyarında ve arasında aramaya kalkma… Bulamazsın… Boşuna yorulma.

Mehmet!.. Ancak ***yani biri kurtarıyor; bu kurtarış iddiaları Kur'an'dan referans alamaz…*** Derken açık bir yalan söyleyip -çok aldatanların insan cinsinden olan bir ferdi olarak- Mü'minleri Allah(ın ayetleri) ile çok kötü kandırıyor ve aldatıyorsun. Evet, onca şefaat ayetinden anlaşıldığına göre Allah'ımızın şefaat için izin verip bu hususta konuşmasına razı olacağı nebiler ve sâlihler, günahkarları, -sebep olma manasında- kurtaracaklardır. Evet, kafirler istemeseler de bunu yapacaklardır. İkinci şahısları, onlar için yapacakları dualarıyla kurtaracaklardır. Ancak, kendileri için şefaat izni hiçbir zaman verilmeyecek olan kâfirler ile bazen kendileri için birilerine Mevla tarafından şefaat izni verilmeyecek günahkâr Mü'minleri kimse kurtaramayacaktır.

Mehmet!.. Ortaya attığın ***bu kurtarış iddiaları Kur'an'dan referans alamaz*** zırvası, sadece Allah'ı, Resulünü ve Kur'ân'ı yalanlama denemeleri, yonttuğunuz ve etrafında pervane olup tapındığınız bir puttur. Nitekim aşağıda delilleri gelecektir.

Mehmet!. Sana sorulan ***bu şefaat işi palavra mı?*** şeklindeki çanak sual karşısında serf ettiğin ***işte bakın! Dinin, İslam kültürünün çığırından çıkarılmış en önemli kavramlarından üzgünüm biri de budur. Şimdi biz şefaatle ilgili bir şeyler anlatıyoruz diyoruz ki: Şefaatle ilgili konuşacak mısın? Kur'ân'da şefaatle alakalı otuz iki tane ayet var. Otuz ikisini de bilerek konuşacaksın. İkisini bilmekle olmaz bu iş*** şeklindeki sözlerin aslı ve cevheri bakımından doğru sözler. Doğruyu söylemişsin; ancak yine doğru söylememişsin. Çünkü maksadın ve usulün doğru değil. Yalnız şu kadar var ki, **şefaat**, asla ***dinin kültürü, İslam kültürü*** değildir. Kültür'ün ne olduğunu bilmediğin için bu ifadeyi kullanmışsın. Ansiklopedilere bakarsan ve merhum Cemil Meriç'in kültür ile alakalı makalelerini iyi okursan dediğimi anlarsın.

Mehmet!.. ***Biliyor musunuz piyasada şu an şefaatle alakalı dolaşan kanaatlerin hiçbirinin Kur'an'dan referansı yok*** derken, şayet kendi piyasalarınızı kastediyorsan yine doğruyu söylüyorsun. Sözüne bir itiraf olmak haysiyetiyle itiraz edilemez. Hatta en büyük delil olarak da kabul edilir. Ancak bu sözünle Ehl-i Sünnet dairesindeki Mü'minleri ve delillerini murad ediyorsan, bu, mesnedi olmayan süfli bir ithamdır. Böyle bir iddia vehme ve zanna değil, inkar edilemez delile muhtaçtır. Gördüğümüz kadarıyla elinde çürük zanlarından, vehimlerinden ve asılsız kuruntularından başka bir şey bulunmadığına göre açıkça yalan söylüyorsun. Nitekim yukarıda ayet delilleri geçti. Sahih Sünnet delilleri ise hayli çoktur. Şu kadar var ki onlar sünnetsizleri bağlamayacaklarından sana bu delilleri getirmekte fayda görmedik.

Mehmet!.. ***Kur'an'ın söylediği şefaatle alakalı beş argüman var. Bu beş tanesi otuz iki ayeti de içeren argümanlardır. Şefaatin kelime anlamını bile değiştirdiler*** derken, hüccet ve delil kelimelerinin gavurcası olan argüman kelimesini kullanmakla şahsiyetinin silikliğini ortaya koyarken, *şefaatin kelime anlamını bile değiştirdiler* demekle de Mü'minlere iftira atıyorsun. Onlar şefaatin manasını asla değiştirmediler. Aksine ya sen şefaatin ne olduğunu bilmiyorsun, hatta bilmediğini de bilmemekle mürekkep cehlinin içinde debelenip duruyorsun veya bilerek yalan konuşup onlara iftira atıyorsun.

MAKALE İKİNCİ BÖLÜMÜYLE DEVAM EDECEK